

Sygn. akt II Ca 141/20

WYROK

1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Piotr Rajczakowski

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2020 r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **A. K.**

przeciwko **(...) w R.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 4 grudnia 2019 r., sygn. akt I C 1264/18

I. oddala apelację,

II. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 900 zł tytułem

kosztów postępowania apelacyjnego.

II Ca 141/20

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 4 grudnia 2019r. Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej (...) w R. na rzecz powódki A. K. kwotę 8139,40 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz orzekł o kosztach procesu i kosztach sądowych.

W apelacji od powyższego wyroku, w zakresie kwoty 6000 zł zasądzonej tytułem zadośćuczynienia oraz w zakresie kosztów procesu i kosztów sądowych, strona pozwana zarzuciła: naruszenie art. 233 § 1 kpc, art. 233 § 1 w zw. z art. 278 § 1 kpc oraz art. 445 § 1 kc. Wskazując na powyższe zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w zaskarżonym zakresie.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację oparł się na ustaleniach faktycznych Sądu Rejonowego i zważył co następuje. Apelacja strony pozwanej nie ma żadnych uzasadnionych podstaw. Sąd Okręgowy podziela bowiem zarówno dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów jak i rozważania prawne, których zarzuty apelacji naruszenia tak prawa procesowego, jak i materialnego w żaden sposób nie podważają.

Odnosząc się zatem do treści tychże zarzutów apelacji i wywodów jej uzasadnienia, odnośnie zarzutów naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc oraz art. 233 § 1 w zw. z art. 278 § 1 kpc, przede wszystkim za trafny uznać należy pogląd wyrażany tak w orzecznictwie Sądu Najwyższego jak i sądów powszechnych, że jeżeli z określonego

materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (zob. m. in. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002r., II CKN 817/00 oraz Wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 26 stycznia 2012 r. I ACa 1482/11). Takiej zaś wadliwości nie można przypisać ocenie dowodów przeprowadzonej przez Sąd pierwszej instancji, w tym ocenie sporządzanej w sprawie opinii biegłego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii. Jedynie pozbawioną podstaw polemiką z tą opinią, a tym samym stanowiskiem Sądu pierwszej instancji, jest negowanie kategorycznego przyjęcia przez biegłego związku z wypadkiem prowadzenia przez powódkę rehabilitacji przez okres do 6 miesięcy od zdarzenia, w szczególności, że stwierdzone u powódki, w wyniku badania z 11 maja 2018r., pewne zmiany samoistne kręgosłupa, na które wskazuje skarżąca, nie wymagały, jak wynika z opinii, żadnego leczenia i powódka takiego leczenia przed zdarzeniem nie prowadziła (k. 81-82). Nadto negowanie przez skarżącą wniosków wynikających z opinii biegłego opiera się na jej jedynie subiektywnej interpretacji przez pozwaną, poprzez wskazanie okoliczności korzystnych jedynie dla niej, a bez uwzględnienia całej treści i istoty wywodów oraz wnioskowania biegłego. Biegły wskazał wprawdzie, że u powódki powinien być stosowany przez 3 tygodnie kołnierz sztywny nie zaś miękki, jednak uchodzi już uwagi skarżącej, iż biegły finalnie konstatawał (k. 82 i 83), że stan zdrowia powódki uległ poprawie, co było wynikiem wczesnego wdrożenia i kontynuacji działań rehabilitacyjnych, a skutkiem tego był powrót A. K. do pełnej sprawności kręgosłupa szyjnego. Uchodzi też uwagi skarżącej, gdy podnosi ona przyjęcie przez biegłego, że rokowania co do stanu zdrowia powódki są pomyślne, gdy z drugiej strony z opinii jednak wynika, iż nie można wykluczyć, że przebyte urazy mogą w przyszłości wpłynąć na pogłębienie już istniejących zmian zwyrodnieniowych (k. 82). Nie dostrzega również pozwana, podnosząc brak stwierdzenia przez biegłego wystąpienia w wyniku zdarzenia uszczerbku na zdrowiu powódki, że tenże biegły poczynił jednak w opinii zastrzeżenie, iż badanie powódki zostało przez niego przeprowadzone po okresie półtora roku od wypadku, a czas działał na jej korzyść, co pozwoliło wyeliminować większość negatywnych skutków doznanego urazu (k. 83). Natomiast skarżąca pomija już, że właśnie krótko po zdarzeniu (8 listopada 2017r.) orzecznik samej pozwanej w opinii lekarskiej sporządzonej w postępowaniu likwidacyjnym, stwierdził u powódki trwałą, 2% uszczerbek na zdrowiu.

Zważywszy zatem na bezzasadność powyższych zarzutów naruszenia prawa procesowego i prawidłowość ustalenia przez Sąd Rejonowy, na podstawie zebranych dowodów, zakresu krzywdy powódki, a tym samym wysokości przyznanego jej zadośćuczynienia, przy uwzględnieniu ustalonych przez ten Sąd oraz wskazanych wyżej okoliczności, w szczególności rodzaju i czasu trwania leczenia A. K., okresu niezdolności powódki do pracy, dolegliwości bólowych występujących zwłaszcza w tym okresie, brak było także podstaw do uwzględnienia zarzutu naruszenia prawa materialnego, tj. art. 445 § 1 kc, w szczególności mając na względzie funkcję kompensacyjną zadośćuczynienia. Zatem brak było podstaw, wbrew stanowisku skarżącej, do obniżenia zasądzonego od niej na rzecz powódki zadośćuczynienia. Korygowanie bowiem przez sąd drugiej instancji wysokości zasądzonego zadośćuczynienia może być aktualne tylko wtedy, gdy przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, mających wpływ na jego wysokość, jest ono niewspółmiernie nieodpowiednie, czyli albo jest rażąco wygórowane, albo rażąco niskie. Pojęcie rażącego wygórowania, czy też zaniżenia świadczenia oznacza, iż korekta jego wysokości uzasadniona jest w sytuacji, gdy jego kwota jest zawyżona lub zaniżona w sposób oczywisty i w stopniu nie do zaakceptowania w świetle okoliczności danej sprawy (zob. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 grudnia 2019r., V ACa 402/19 oraz powołane w jego uzasadnieniu orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2000 r., II CKN 651/98, Lex nr 51063, oraz z dnia 18 listopada 2004 r., I CK 219/04, Lex nr 146356).

Z powyższych względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 kpc, oddalił apelację, a o kosztach postępowania apelacyjnego orzekł w myśl art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 i art. 391 § 1 kpc.

(...)

(...) (...)

(...)

(...)

(...)

- (...)

(...)

- (...)

(...)

- (...)

- (...)(...)(...)

- (...)(...):

- (...)

(...)

(...)